

get, var derved et Grundlag tilstaae. Jeg maa tilstaae, at jeg dengang, ved den Andeel, jeg havde i Tilveiebringelsen af den Genslemmighed, der da for første Gang i denne Sag fremkom imellem de tvende Afdelinger af Rigsdagen, virkelig nærede Haab om, at der ad denne Vej kunde naaes et practisk Resultat. Jeg har altid været af den Formening, at det var i høj Grad beklageligt, at Sagen ikke blev ordnet allerede ved vor første Indtræden i det konstitutionelle Liv. —

Skøndt jeg aldrig nogenstunde har meent, at dette Lovudkast eller det Grundlag, der nu foreligger, er af en saadan Bessaffenhed, at det ikke skulde kunne taale en alvorlig Prøvelse, saa er det dog en gammel Erfaring, at saadanne Forandringer i store sociale Forhold ere ikke blot lettere at gennemføre, men ifølge Historiens Bidnesbyrd næsten alene gennemførlige i saadanne bevægelige Tider, hvor de skabende Elementer i Statslivet i det Hele ere blevne vakke. Selv efter den Tid har det jo imidlertid været aldeles klart, at der har været Bestræbelser fra mange Sider, og at man ved mange forskjellige Tillem্পninger og ved megen Smødefommen har søgt at føre Sagen til et Resultat, men vi have aldrig nogenstunde haft en Regjering, der vilde paatage sig at gennemføre den, og naar den ærede Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn udtalte, at efter hans Overbeviisning et Lovforslag af saa stor Betydning, og navnlig et Lovforslag, der træder mellem 2 store Grupper af Interesser, mellem hvilke Regjeringen indtager en ganske anden neutral Stilling end hvilken som helst privat Forslagsstiller eller hvilken som helst Forslagsstiller, bør forelægges af Regjeringen, saa er dette ikke blot en individuel Mening hos ham, men det er ogsaa det, som Landsstinget i den sidste Sessjon har udtalt som sin Mening, naar det har udtalt, at denne Sags Fremme væsentligt var betinget af, at Regjeringen tog den i sin Haand. Efter den Erklæring, som Regjeringen nu har afgivet, forekommer det mig, at Sagen stiller sig reent og klart mellem 2 Alternativer: enten maa man finde sig i den nysafgivne Erklæring, og saa skal man stemme mod Sagens videre Fremme, eller man skal stille sig den Opgave at gjøre hvad der staaer

i vor Magt — og inden for visse Grændser staaer det jo vistnok i vor Magt — for at fremvinge Sagen, men da maa det ogsaa være vort Blemmed at sjerne, om ikke hele den nuværende Regjering, saa ialtsald den Minister, der vægrer sig ved at gennemføre Sagen, og da ligger der i den Erklæring, at vi trods dette vilde fremme Loven, tillige et Tilfagn om ialtsald selv at vilde paatage sig dens Gjennemførelse. Jeg maa udtale, skøndt jeg meget godt veed, at det kan see forunderligt ud, at jeg ikke frygter disse Conseqvenser, men at det var med fuldkommen Bevidsthed om denne, at jeg i sin Tid foreslog den motiverede Dagsorden; jeg havde gjort mig Rede for, om jeg i sidste Instants vilde have Mod til at paatage mig Ansvar. Det er den samme Stilling, hvori vi nu staae, og jeg skal da, uden paa nogen Maade at gaae ind paa Detaillen af den foreliggende Sags Realitet, erklære, at jeg for det Første har den Overbeviisning, at mit Fædreland Alt i Alt er vel tjent med, at Regjeringsmagten og de mange andre meget alvorlige Sager og endnu mere paatrængende Anliggender, som i dette Dieblif gjøre Krav paa Danmarks Regjering, er i de nuværende Hænder, hvorfor jeg ikke vil gjøre Noget, der kunde medvirke til at sjerne den nuværende Regjering, og for det Andet vil jeg ikke afgive et Borum, der kunde paadrage mig nogen som helst Forpligtelse til at gennemføre en saadan Lov som den foreliggende, naar Regjeringen ikke vil troste sig til at gjøre det. Jeg vil derfor stemme mod Sagens Overgang til 2den Behandling.

B. Christensen: Jeg maa tilstaae, det har forundret mig at høre de sidste Uttringer af min ærede Nabo (Lehmann), det har forundret mig at høre opstille denne Lovs Fremme eller Ikke-Fremme som et Spørgsmaal om Ministeriets Eksistens eller Ikke-Eksistens; jeg troer ikke, det er nødvendigt, jeg troer ikke, det er berettiget, jeg troer ikke, det er i sin Orden allerede paa dette Trin af Sagen, men det er forunderligt, forekommer det idetmindste mig, at høre det netop af min ærede Nabo. Enhver af os vil erindre, hvorledes min ærede Nabo med den oprigtigste Tro af Verden glæ-